

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE ON A HIKE TOGETHER

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1951 by Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of

Hodder & Stoughton Limited

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright ©

Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на излету © 2018 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02318-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

На излету

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2018.

Садржај

Писмо од Џулијана	7
Полазак	14
Кроз лепе пределе	22
Џорџ се забринула	30
Ен и Дик	38
Усред ноћи	46
Јутро	53
Сви су поново на окупу	60
Дик изненађује остале	68
Љутити полицајац и укусни ручак	76
Џулијанова идеја	84
Скровиште у вили <i>Два дрвеша</i>	91
Ноћ у подруму	99
Где је <i>Прѿава Џејн</i> ?	107
Меги и Прљави Дик	114
На сплаву	122
Мило за драго!	129
Велика узбуђења	136
Меги и Дик су изнервирани	143
На месечини	151
Коначно џак!	159
Узбудљиви завршетак	166

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Писмо од Џулијана

„Ен!“, викала је Џорџ, трчећи за сестром од стрица која је управо кренула у учионицу. „Ен! Била сам у приземљу кад је стигла пошта, и имаш писмо од брата, од Џулијана! Донела сам ти га.“

Ен се зауставила. „О, хвала“, рекла је. „Шта ли ми Џулијан пише? Добила сам писмо од њега пре неколико дана – не личи на њега да пише тако често. Мора да је нешто важно.“

„Хајде, отвори га да видимо“, била је нестрпљива Џорџ. „И пожури – час само што није почео.“

Ен је отворила коверту, извадила лист папира и брзо га прочитала. Онда је погледала у Џорџ, а очи су јој блистале.

„Џорџ! Џулијан и Дик имају слободне дане у школи који се поклапају са нашим малим распустом између тромесечја! Неко је освојио неку важну стипендију, па су у то име сви дечаци добили продужени викенд! Желе да идемо на излет, сви заједно!“

„Каква сјајна идеја!“, одушевила се Џорџ. „Џулијан је диван. Сигурно је он то смислио. Хајде, прочитај ми цело писмо.“

Пре него што је Ен и започела, појавила се директорка школе. „Џорџина! Требало би да си у учионици – а и ти, Ен.“

Џорџ се намрштила. Није волела да је зову пуним именом. Отишла је без речи. Ен је стрпала писмо у џеп и весело похитала. Продужени викенд са браћом, Џулијаном и Диком – и са Џорџ и њеним псом Тимијем. Има ли ишта боље на свету?

Причала је са Џорџ о томе током великог одмора и ручка. „Имамо слободан петак, викенд и понедељак“, рекла је Џорџ. „И дечаци исто. Каква срећа! Обично немају распуст између два тромесечја.“

„Наша кућа се кречи и пуна је мајстора, не могу да иду тамо“, додала је Ен. „Зато је и било договорено да идемо код твојих родитеља. Али сигурна сам да се твоја мама неће љутити ако уместо тога кренемо на излет са дечацима. Твој тата не воли кад смо сви у кући.“

„Стварно не воли“, уздахнула је Џорџ. „Увек је усред својих истраживања и не воли да му сметамо. Свима ће одговарати ако одемо у природу на излет.“

„Џулијан каже да ће нам вечерас телефонирати да се све договоримо“, додала је Ен. „Надам се да ће за викенд бити лепо време. И даље је октобар, а у октобру је све могуће.“

„Шума ће бити прекрасна“, радовала се Џорџ. „Тими ће сигурно уживати! Идемо да му кажемо шта има ново.“

Интернат у који су ишле девојчице дозвољавао је држање љубимаца. У дворишту су били боксови за псе и Тими је током полугодишта живео у једном од њих. Девојчице су отишле да га посете.

Чуо је кораке издалека и почео узбуђено да лаје. Гребало је по вратима свог бокса, пожелевши по ко зна који пут да уме да их отвори.

Бадио се на девојчице чим су ушле, лизао их, пропињао се уз њих и лајао.

„Шашавко један. Па смири се!“, рекла је Џорџ, милујући га. „Слушај, Тиме – провешћемо викенд са Џулијаном и Диком! Шта кажеш на то? Пешачићемо кроз природу, знам да ће ти се допасти. Кроз шуме и преко брда и ко зна где све још!“

Тими као да је разумео сваку њену реч. Начулио је уши, накривио главу и пажљиво слушао шта му Џорџ говори.

„Ав“, огласио се крају, као да се сасвим слаже. Онда је пошао у шетњу са девојчицама, весело машући чувавим репом. Није нарочито волео боравак у школи, али је био спреман да трпи живот у боксу докле год је његова драга Џорџ у близини.

Џулијан је, као што је и обећао, телефонирао исто вече. Он је већ све испланирао. Ен је слушала, сва узбуђена.

„Звучи сјајно“, казала је. „Да, састаћемо се ту где си рекао, и потрудићемо се да не закаснимо. Уосталом, можда ћете вас двојица каснити, па ћемо вас ми

чекати. Добро. Понећемо све што кажеш. Ох, Џулијане, зар неће бити сјајно!“

„Шта је рекао?“, упитала је Џорџ чим је Ен прекинула везу. „Могла си ме пустити да и ја причам са Џулијаном. Хтела сам да му причам о Тимију.“

„То је међуградски позив и он не би желео да троши новац на твоје приче о Тимију“, одговорила је Ен. „Пи-тао је како је Тими и рекла сам да је добро, и то је засад све што је потребно да зна. Већ је све испланирао. Хајде, испричаћу ти.“

Девојчице су се завукле у угао дневног боравка и селе. Тими је био крај њих. Смео је да улази у одређено време, као и остали пси који су припадали другим девојчицама. Сви су се лепо понашали – пси су добро знали да би их иначе сместа вратили у боксове!

„Џулијан каже да он и Дик могу да крену одмах после доручка“, рекла је Ен. „Ми ћемо такође тако. Каже да понесемо што мање ствари – само пиџаме, четкице за зубе, чешљеве и кабанице. И кекса, колико год можемо да купимо. Да ли ти је остало нешто новца?“

„Имам нешто мало“, одговорила је Џорџ. „Довољно за неколико табли чоколаде, чини ми се. А ти имаш кутију са кексом који ти је прошле недеље послала мама. Можемо да понесемо и то.“

„Да. И медањак од тетке“, сетила се Ен. „Али Џулијан каже да не понесемо превише јер ћемо ићи на дугачко пешачење и брзо ћемо се уморити ако будемо носиле сувише ствари. Е да, рекао је да понесемо два пара резервних чарапа.“

„Добро“, сложила се Џорџ и погладила Тимија које је лежао тик крај ње. „Биће то дугачка шетња, Тиме. Сигурно ће ти се допасти!“

Тими се задовољно промешкољио. Питао се да ли ће тамо бити зечева. Шетња није толико узбудљива ако нема зечева које би могао да јури. Тими је сматрао да је штета што зечеви смеју да живе у рупама. Увек не-стану у некој кад им се он приближи!

Ен и Џорџ су отишле код директорке школе да јој кажу за промену плана: уместо у Киринску кућицу, ићи ће на излет.

„Мој брат каже да вам је писао“, рекла је Ен, „тако да ћете сутра знати све детаље. И Џорџина мама ће вам исто писати. Можемо да идемо, госпођо Питерс, зар не?“

„Ох, наравно – видим да ћете се дивно провести за распуст!“, одговорила је директорка. „Поготово ако ово лепо време потраје. Куда идете?“

„У вресиште“, рекла је Ен. „То је најпустије, најуса-мљеније место које је Џулијан успео да нађе! Видећемо срне и дивље коње, а можда и јазавце. Пешачићемо и пешачићемо.“

„Али где ћете спавати ако је тамо толико пусто и усамљено?“, упитала је директорка.

„О, Џулијан се постарао и за то“, одговорила је Џорџ. „Нашао је на мапи неколико коначишта и фарми, па ћемо ноћу ићи тамо. Сувише је хладно да бисмо спа-вали напољу.“

„Да, свакако!“, сложила се директорка. „Пазите само да не упаднете у невољу. Знам шта се обично дешава

кад се вас петоро нађете на окупу. Претпостављам да Тими такође иде.“

„Па наравно!“, одвратила је Џорџ. „Не бих ни ишла без њега! Не могу да га оставим овде сасвим самог.“

Петак се примицао, а девојчице су спремиле све што им је било потребно. Кекс су извадиле из металне кутије и спаковале га у папирне кесе. Медењаци су добили своју кесу, чоколада такође.

Обе су имале лепе ранце. Неколико пута су их паковале и препакивале. Сваки пут би додале понешто. Ен је сматрала да мора понети књигу за читање. Џорџ је рекла да је батеријска лампа обавезна, као и резервне батерије.

„А Тимијеви бисквити?“, додала је. „Па морам понети и нешто за њега! И лепу велику кост, коју ће моћи да жваће и грицка, а ја је после могу спаковати у кесу за следећи пут.“

„Добро, ако ћеш ти носити смрдљиву стару кост за пса, онда дај да ја понесем сав кекс и чоколаде“, љутнула се Ен. „Не видим зашто би носила ишта за Тимија – увек му дајемо да једе нашу храну.“

Џорџ је на крају ипак одлучила да не носи кост. Узела је једну из Тимијевог бокса, али је стварно била велика и тешка, а и прилично је смрдела. Зато ју је вратила у бокс. Тими ју је пратио у стопу, веома збуњен. Зашто носају кост тамо-овамо? Њему се то уопште није допадало.

У први мах им се чинило да је петак веома далеко, али коначно је свануо и тај дан. Девојчице су устале

веома рано. Џорџ је отишла до боксова још пре доручка, па је очеткала и средила Тимија да би био пристојан за сусрет са Џулијаном и Диком. Он је знао да је то дан поласка и био је једнако узбуђен као девојчице.

„Треба добро да се наједемо за доручак“, нагласила је Ен. „Ко зна кад ћемо бити у прилици поново да једемо. И хајде да пођемо одмах после доручка. Дивно је кад нема школе, звона и распореда часова – али нећу се осећати заиста слободном док не изађем из школске зграде!“

Због узбуђења нису биле нарочито гладне, али су се постарале да поједу што више. Онда су узеле ранце, већ спаковане претходне вечери, и јавиле се госпођи Питерс, а потом су отишле по Тимија.

Он их је нестрпљиво чекао и лајао је као луд кад су се приближиле. Следећег тренутка већ је био ван бокса и трчкарао им око ногу, уз опасност да их спотакне.

„Довиђења, Џорџ и Ен!“, довикнуло им је неколико другарица. „Лепо се проведите на излету – и немојте да се вратите у уторак са причом како сте упале у неку нову језиву авантуру, јер вам нећемо поверовати!“

„Ав“, одговорио им је Тими. „Ав, ав!“, То је значило да ће он свакако имати разне авантуре са стотинама зечева!

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Полазак

Џулијан и Дик су такође већ пошли, веома задовољни што су неочекивано добили диван, продужени викенд.

„Никада нисам нарочито волео ни Вилиса ни Џонсона“, рекао је Џулијан док су пролазили кроз школску капију. „Страшне бубалице – никада нису имали времена за игру и забаву. Али свака им част за ово данас! Због тог њиховог бубања освојили су медаље и стипендије и ко зна шта све – а ми смо добили слободан викенд њима у част! Браво за Вилиса и Џонсона!“

„Тако је“, придружио се Дик. „Али кладим се да ће они цео викенд провести седећи негде над књигом – неће ни знати да ли је напољу диван дан као овај, или плушти киша као јуче! Сироти!“

„Њима би пешачење кроз природу било грозно“, наставио је Џулијан. „Били би несрећни од почетка до краја. Сећаш ли се колико је Џонсон био јадан рагбиста? Никада није знао на који гол треба да напада – увек је трчао на погрешну страну!“

„Да, али сигурно има сјајан мозак“, додао је Дик. „Зашто уопште причамо о Вилису и Џонсону? Има много занимљивијих тема. Ен и Џорџ, на пример – и, наравно, Тим. Надам се да ће успети да стигну у договорено време.“

Џулијан је пажљиво разгледао детаљну мапу великог вресишта које се налазило тачно између две школе у које су деца ишла. Широка пространства обрасла вресом и папрати, са понеком усамљеном фармом, неколико кућица и коначишта.

„Држаћемо се подаље од главних путева, па и од споредних“, рекао је. „Бираћемо стазе и стазице. Питам се шта ће Тими рећи ако наиђемо на срне. Питаће се каква су то створења!“

„Њега занимају само зечеви“, насмејао се Дик. „Надам се да је мало смршао од прошлог распуста. Изгледа да смо му давали сувише чоколаде и сладоледа!“

„Док је у школи, то свакако не добија“, одвратио је Џулијан. „Девојчице не добијају толико џепарца да га хране слаткишима. Ох, ево аутобуса!“

Потрчали су ка малом сеоском аутобусу који је кривудао путевима између насеља и возио људе на пијаци или у села разбацана по вресишту. Зауставио се да их прими, што је било врло љубазно од возача.

„Ха! Бежите из школе?“, упитао је кондуктер. „Мораћу да вас пријавим!“

„Баш смешно“, одвратио је Џулијан; кондуктер је ову шалу понављао сваки пут кад би у аутобус ушао неки дечак са ранцем на леђима.

Требало је да изађу у наредном селу и потом да пођу преко поља до друге аутобуске линије. Успели су да ухвате и тај аутобус, па су се удобно сместили. Пут до места где ће се састати са девојчицама трајаће око пола сата.

„Ево нас, момци“, рекао је кондуктер кад је аутобус стигао у село. На великој пољани у средишту села шеткале су гуске, а било је и патака у језерцету. „Рекли сте да идете до Пипина, је ли тако? Ми не возимо даље – овде се окрећемо и враћамо се.“

„Хвала“, рекли су дечаци излазећи. „Е сад, јесу ли девојнице ту или нису?“, упитао је Џулијан. „Оне треба да стигну пешице са железничке станице, која је око три километра одавде.“

Девојчица није било. Џулијан и Дик су отишли да купе оранжаду у сеоској продавници. Таман кад су је попили, угледали су девојчице на вратима.

„Џулијане! Дик! Претпоставила сам да ћете јести или пити!“, повикала је Ен и потрчала ка браћи. „Дошле смо што смо брже могле. Локомотива се покварила – а воз је био мали као играчка! Сви путници су изашли и саветовали машиновођу како да је поправи!“

„Здраво!“, насмешио се Џулијан и загрлио Ен. Много је волео своју млађу сестру. „Здраво, Џорџ! Ух, што си се ти угојила!“

„Нисам“, увређено је одбрусила Џорџ. „А није ни Тими, и немој ни покушавати да кажеш нешто о њему.“

„Џулијан те завитлава, као и обично“, умешао се Дик и пријатељски пљеснуо Џорџ по леђима. „Али морам

рећи да си прилично порасла – ускоро ћеш ме сустићи. Здраво, Тими! Добар пас, сјајан пас! Језик мокар као и обично? О, да! Никад нисам видео пса са влажнијим језиком!“

Тими је готово подивљао од радости што су му сви пријатељи на окупу. Скакао је око њих, лајао, махао репом и од узбуђења успео да сруши лепо наслагане конзерве.

„Е па сад!“, рекла је власница радње, провирујући из задње просторије. „Водите пса напоље. Подивљао је!“

„Да ли хоћете сок од ђумбира или нешто друго?“, упитао је Џулијан девојчице, хватајући Тимија за огулицу. „Надам се да желите, јер свакако нећемо носити са собом тешке боце са соком.“

„Куда смо се уопште упутили?“, упитала је Џорџ. „Да, волела бих сок од ђумбира. Седи, Тими. Помислиће људи да ниси видео Дика и Џулијана најмање десет година!“

„Њему се вероватно управо тако чини“, рекла је Ен. „Ох – јесу ли оно сендвичи?“

Показала је полицу у задњем делу радње. Тамо је била наслагана хрпа сендвича који су деловали веома укусно.

„Јесте, то су сендвичи, госпођице“, рекла је власница, отварајући сок од ђумбира. „Направила сам их за сина који ради преко, на фарми Блекбуш – треба да дође по њих.“

„А да ли бисте можда могли да направите неки и нама, молим вас?“, упитао је Џулијан. „Тако нећемо

морати да тражимо неко село кад дође време ручка. Изгледају веома добро!“

„Да, могу вам направити колико год желите“, рекла је власница, спуштајући чаше пред девојчице. „Са чим ћете – сир, јаја, шунка, печење?“

„Па... волели бисмо помало од свега“, рекао је Џулијан. „И хлеб изгледа јако лепо.“

„Сама га месим“, задовољно је рекла жена. „Добро, идем да вам направим сендвиче. Ако неко дође у радњу док нисам ту, позовите ме.“

„Ово је одлично“, рекао је Џулијан пошто је жена отишла. „Ако нам направи довољно сендвича, моћи ћемо да заобилазимо села целог дана и да истражујемо колико год желимо – завириваћемо тамо где људска нога још није крочила!“

„Колико вам треба?“, упитала је жена, која се вратила непримећена. „Мој син увек узме шест – то је дванаест кришки хлеба.“

„Па... можете ли да нам направите осам за сваког од нас?“, упитао је Џулијан. Жена се запрепастила. „Треба да нам потрају цео дан“, објаснио је журно, а она је климнула главом и поново нестала.

„Лепо ће зарадити од овога“, приметила је Ен. „Осам сендвича сваком, то је шеснаест кришки хлеба – за сваког од нас четворо!“

„Па надајмо се да има машину за сечење хлеба!“, насмејао се Дик. „Иначе ћемо остати овде читаву вечност. Гле, ко је оно?“

На улазу у радњу појавио се високи човек са бициклом у рукама. „Мама!“, позвао је.

Деца су одмах погодила ко је то – син власнице радње, који ради на фарми Блекбуш. Дошао је по своје сендвиче!

„Ваша мајка је заузета, прави тридесет два сендвича!“, весело га је обавестио Дик. „Хоћете ли да је позовем?“

„Не, журим“, рекао је човек, наслонио бицикл крај врата, ушао унутра, преко тезге дохватио сендвиче и вратио се до бицикла.

„Реците мојој мајци да сам долазио“, рекао је. „Такође јој кажите и да ћу данас касније стићи кући – морам да однесем неке ствари у затвор.“

И заиста, сместа је отишао, јурећи друмом на бициклу. Утом се појавила жена, са ножем у једној руци и векном хлеба у другој.

„Је ли то Џим?“, упитала је. „О, да – однео је сендвиче. Требало је да ми кажете да је дошао!“

„Казао је да жури“, објаснио је Џулијан. „И поручио вам је да ће данас каснити, јер мора да однесе нешто у затвор.“

„Тамо ми је други син“, рекла је жена. Деца су се загледала у њу. Син јој је затвореник? И какав је то уопште затвор?

Она је погодила шта мисле и насмешила се. „О, није мој Том затвореник!“, узвикнула је. „Он је чувар у затвору – и стварно је добар момак. Мада, то није баш неки леп посао – увек се плашим због толиких робијаша – гадан је то свет.“

„Да, чуо сам да у вресишту постоји велики затвор“, сетио се Џулијан. „Означен је и на нашој мапи. „Наравно, пазићемо да му не прилазимо.“

„Да, никако не водите девојчице у близину“, упозорила их је жена и поново нестала. „Ако не пожурим с тим сендвичима, нећете их добити пре сутра ујутро.“

Док су деца чекала, дошао је само један купац – озбиљан старац са дугачком лулом. Осврнуо се по радњи, није видео жену, па је узео пакетић ратлука и ставио га у џеп, а на тезги је оставио новац.

„Реците јој кад дође“, промумлао је не вадећи лулу из уста и отишао. Тими је зарежао. Старац је чудно мирисао и то се Тимију није допало.

Коначно су сендвичи били спремни и жена се поново појавила. Лепо их је упаковала у четири пакета и на сваком пакету је написала од чега су сендвичи. Џулијан је прочитао белешке и намигнуо осталима.

„Чека нас диван оброк!“, рекао је. „Сир, печење, шунка и јаја – а шта је ово?“

„То су четири кришке мог домаћег воћног колача“, казала је жена. „То вам нећу наплатити. Хоћу да видите како је укусан!“

„Мени више личи на пола колача!“, изненадио се Џулијан. „Али платићемо и за то, и хвала вам много. Колико смо дужни?“

Када је жена рекла, Џулијан је извадио новац и додао још пет пенија за колач. „Изволите и много вам хвала“, казао је. „А онај новац тамо оставио је старац са дугачком лулом који је узео пакетић ратлука.“